

Arrest

nr. 145 256 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEBEHETS, die loco advocaat L. DEBATTY verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché K. SCHALLENBERG, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 september 2014 beslissingen tot weigering van de afgifte van een visum. Deze beslissingen, die verzoeksters op 25 september 2014 ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeksters vragen om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). In deze dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen weliswaar een typeformulier – dat slechts algemene en in elke zaak toepasbare vermeldingen weergeeft – in de Franse taal omvatten, doch dat de eigenlijke motieven – die de bestreden beslissingen schragen en die een toepassing betreffen van de algemene situaties op verzoeksters' specifieke situatie – in de Nederlandse taal zijn weergegeven. Dit wordt door verzoeksters in hun verzoekschrift ook uitdrukkelijk erkend (*“Elles notent à cet effet que leurs décisions leur ont été communiquées [...] en néerlandais pour les motivations.”*). Derhalve dient te worden vastgesteld dat de eigenlijke bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, zodat ook de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal dient te hanteren.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 februari 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoeksters richten op 17 februari 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoeksters kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeksters de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 april 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat bij hun weten en op basis van de stukken waarover zij beschikken geen antwoord werd verstuurd op de vraag van de griffie van de Raad of zij al dan niet een synthesesememorie wensen over te maken. Zij leggen een kopie van een afgiftebewijs van een aangetekende zending van het verzoekschrift neer en bevestigen de vaststelling van de voorzitter dat dit niet ter zake doet voor de beslechting van het geschil. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

3.5. In casu kan niet worden betwist dat verzoeksters het aangetekend schrijven van de Raad hebben ontvangen aangaande de vraag om al dan niet een synthesesememorie neer te leggen. Immers bevat hun dossier een faxbericht waarin zij aangeven *“Je reçois aujourd'hui un courrier daté de ce 27 novembre me demandant de prendre position quant à mon intention d'établir, ou non, un mémoire de synthèse”* (Ik heb vandaag uw schrijven van 27 november ontvangen, waarbij mij wordt gevraagd een stelling in te nemen aangaande mijn intentie om al dan niet een synthesesememorie neer te leggen.). Verzoeksters die de overtuiging zijn toegedaan dat de procedure in het Frans diende te geschieden, stellen in deze fax geen gevolg te willen geven aan het door de Raad – in het Nederlands – verzonden schrijven.

Verder bevestigen verzoeksters ter terechtzitting uitdrukkelijk dat zij geen kennis hebben van een naar de Raad per aangetekend schrijven verstuurd antwoord op de vraag omtrent de wens om al dan niet een synthesesememorie in te dienen. Zij bevestigen aldus het gestelde in de beschikking van 11 februari 2015. Wat betreft het ter zitting neergelegde afgiftebewijs van een aangetekende zending – door bpost afgestempeld op 22 oktober 2014 en dat aldus dateert van voor de verzending op 27 november 2014 door de Raad van de vraag inzake de wens tot het overmaken van een synthesesememorie – geven zij ook aan dat dit document geenszins van aard is afbreuk te kunnen doen aan de beschikking.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeksters geen elementen aanbrengen die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of verzoeksters een synthesesememorie wensen over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

3.6. Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA